

سنجش عوامل موثر بر ترویج پیاده مداری با رویکرد توسعه پایدار با بکارگیری تکنیک تحلیل سلسله مراتبی فازی (نمونه موردی: منطقه 3 شهرداری تهران)

اسماعیل شیعه، دکترای شهرسازی، دانشیار دانشگاه علم و صنعت، دانشکده هنر و معماری، گروه
شهرسازی¹
تایماز لاریمیان، کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه‌ای، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه آزاد
اسلامی، واحد علوم و تحقیقات²
آرش صادقی، کارشناس ارشد مدیریت صنعتی، دانشکده مدیریت، دانشگاه تربیت مدرس³
es_shieh@yahoo.com, 09123271494
¹Timazlarimian@yahoo.com, 09125109805
²ArashSDG@Gmail.com, 09131094339

چکیده

انقلاب صنعتی و سلطه روز افزون اتومبیل‌ها بر شهرها موجب کمرنگ شدن بحث پیاده‌مداری و حضور
عابرین پیاده در شهرها گردید. از سوی دیگر، جمعیت رو به رشد شهرها و همچنین سهم روزافزون
معابر سواره در ساختار شهر، مشکلات عدیده‌ای را برای شهرها پدیدار ساخت. در شهرسازی معاصر
ایران، نیازها و حقوق طبیعی انسان پیاده، کمتر مورد توجه برنامه‌ریزان و طراحان شهری بوده و معابر
پیاده نه به عنوان بخشی مستقل از فضاهای شهری، بلکه به عنوان تابعی از حرکت سواره به حساب
آمده است. همین امر سبب ایجاد مشکلات عدیده ترافیکی، زیست محیطی، اجتماعی و ... در شهرها
گردیده است.

هدف از این پژوهش، ارزیابی و اولویت‌بندی شاخص‌های تاثیرگذار بر ترویج پیاده‌مداری و تعیین نقش
پیاده‌روها در توسعه پایدار شهری است. از این رو منطقه 3 از شهرداری تهران به دلیل داشتن برخی از
مهمترین محورهای پیاده در سطح شهر انتخاب شده است. در این راستا در پژوهش حاضر، روش
تحقیق بر اساس هدف، از نوع کاربردی و براساس روش و ماهیت، توصیفی - تحلیلی و روش تجربی -
پیمایشی است. بنابراین، به منظور شناخت صفات و ویژگی‌ها و برقراری ارتباط بین شاخص‌ها، روش
پیمایشی، همچنین در تبیین ادبیات و سوابق موضوع تحقیق و ارائه مدل تحلیلی از مطالعات
کتابخانه‌ای و برای جمع‌آوری اطلاعات با توجه به ماهیت تحقیق از روشهای میدانی استفاده شده
است. در این راستا ابتدا یک مدل تحلیلی سه سطحی از عوامل موثر بر ترویج پیاده مداری متشکل از
5 معیار اصلی و 21 زیرمعیار ارائه شده است. سپس هریک از این شاخص‌ها با استفاده از روش تحلیل

